

Cândva, demult tare, mi se părea că zbor. Visam. Dimineața, când mă trezeam, aveam în păr praf de stele. Iar ochii îmi luceau ca un luceafăr de noapte. Habar n-aveam că starea aia de grație se va sfârși într-o zi. Credeam că nemărginirea cerului îmi va mângâia mereu creștetul. M-am înșelat.

Există o zi, o clipă, în care, zărindu-te în oglindă, îți dai seama deodată că ai în față un om măcinat de viață. Urmează o încremenire în gândul ce începe deja să te sfredească pe dinlăuntru și întrebările se învălmășesc gata să te strivească. Te cercetezi cu precauție și constăți deznădăjduit că privirea ți s-a scofâlcit, că și-a pierdut licărul viril. Încerci s-o prinzi, ca nu cumva să cadă pe pardoseală și să se spargă în zeci de cioburi. „Încotro, amice?” te izbește întrebarea celuiilalt. „Într-acolo”, îi răspunzi resemnat. „Bine, bine, într-acolo, dar cum?” insistă ne-suferitul ce se ține scai de tine. Cuvintele ți se opresc în gât, mai, mai să te sufoce. Tăcerea devine asurzitoare. „Liniște!” urlă ca un apucat, speriat de moarte. Cauți în jur ceva de care să te sprijini, însă ești singur pe drumul acela fără întoarcere. Ai vrea să ieși din rând, să dezertezi, s-o apuci în altă direcție, poate, poate... „Și totuși, încotro, amice?” insistă piaza rea, ascunzându-și cu greu zâmbetul sarcastic. Chiar așa, încotro? Dar, mai ales, cum?... Iubind, bineînțeles, mă dumiresc definitiv.

MACINĂ VIAȚA, MACINĂ...

MARIAN NAZAT

MARIAN NAZAT

MACINĂ VIAȚA,
MACINĂ...

Cine sunt eu ?

Un om care scrie zilnic, cine să fiu ?

Un om trecut de șaizeci de ani, pentru care cartea este totul – fericire și nefericire, împăcare și revoltă, extaz și agonie, viață și moarte ! Citesc ca să scriu și scriu ca să citesc, într-o lume nebună și inconștientă, căreia i-a căsunat să alunge cuvântul bibliotecă din limbajul comun...

Cine sunt eu? Tocmai ce v-am răspuns - sunt condeierul care oftează adesea: Macină viața, macină...